

Évközi II. vasárnap – C. év – 2010. január 17.

„A barlang” – „Ami fontos: a rózsa.” – 70. O.

Egy beduin üldözői elől a sziklasivatag mélyére menekült. Lélekszakadva hajszolta tevéjét órákon át, míg el nem halkult mögötte az üldöző lovasok patadobaja. Akkor kissé megállt, hogy kipihedje magát. Megrettenve vette észre, hogy egy sziklahasadékban van, mindkét oldalon magas, meredek sziklafalakkal. Egy lélek sem lehet itt – gondolta. Micsoda barátságatlan, vígasztalan vidék! Nagy meglepetésére azonban nem sokkal maga előtt egy kétségtelenül emberkéz vágta, lépcsőzetes ösvényt vett észre, mely a magas sziklafalra kanyarodott fel. Vajon hova vezethet? Kíváncsian követte a nyaktörő ösvényt, s hamarosan egy barlang szűk bejárata elé érkezett. „Lépj csak be bátran, Isten hozott!” – hallott bentről egy barátságos hangot. A beduin meglepődve lépett be. Szőrcsuhába öltözött, sovány remetét látott maga előtt a pislákoló mécses fényénél. „Hát te? Hogy tudsz itt megélni egyedül, nincstelenül, minden szépségtől és örömtől megfosztottan?” – kérdezte a beduin. „Ugyan! Nem vagyok én nincstelen, örömmek és szépségnek sem vagyok híjjával. Nagy kincsem van.” – válaszolta a remete. „Micsoda kincs?” A remete a barlang egy folyosójába vezette a beduint, amelynek falán egy néhány tenyérynyi nyíláson ki lehetett látni a szabad égboltra. „Látod már?” – kérdezte a remete. „Mit? Nem látok én mást, csak egy darabka eget.” – válaszolta a beduin. „Egy darabka ég! Hát nem csodálatos kincs?!” – ujjongott a remete.

Életünk legsötétebb, legzordabb, legnehezebb szakaszaiban is reményt és erőt adhat egy „darabka ég”, vagyis az a lehetőség, hogy felpillantunk Istenre, hogy észrevehetjük az Ő szerető jelenlétét a hit, az imádság és a bennünket igazán szerető emberek kitartása által. Olykor valóban nagyon szűkösre húzódik össze az a nyílás, amelyen át a végtelen, fényes, szabad égboltra szegezhetjük a szemünket. Olykor annyira elborítanak minket a földi élet fárasztó kötelességei, a sok csalódás, kudarc, a betegség vagy az emberi bűnök okozta fájdalmak, hogy szinte alig látunk ki belőle, összecsapnak a fejünk fölött a sötét hullámok. Azonban éppen ilyenkor tudjuk legtovábbra értékelni azt a kis darabka eget, amelyre feltekinthetünk: az Istentől kapott reményt, az imádságban nyert erőt, az örök, boldog életbe vetett hitet. Mi a keresztény ember minden baj és keserűség ellenére megőrzött reményének alapja? Az a meggyőződés, hogy Isten számára fontos a sorsunk, az életünk. Isten szereti és nem hagyja el gyermekeit, jót akar és jót is tud tenni valamennyiünkkel. Jóra fordíthatja azt a rosszat is, amely most olyannyira nyomaszt minket.

Olvasmány: Izaiás könyvének ez a része akkor keletkezett, amikor Izrael népe fogságban volt Babilonban. A rabság keserű időszakában a próféta olyan Istenről beszél, aki „nem nyugodhat Júda és Jeruzsálem miatt”, aki izgul népe sorsa felett és mindenáron szabadnak, boldognak akarja látni övéit. Szinte úgy babusgatja népét az Úr Izaiás szavain keresztül, mint kedves a kedvesét vagy szülő a gyermekét. Gyönyörűségének, menyasszonyának becézi. Örömet akar

szerezni népének, sőt Ő maga, az Isten is örömét akarja leltni népében, mint vőlegény a menyasszonyban. Mekkora reményt adtak ezek a prófétai szavak a fogságban élő Izraelnek! Micsoda erőt az összetartáshoz, a szenvedések elviseléséhez, egymás támogatásához! Ez a remény, ez az összekovácsolódás tette lehetővé a hazatérést, a megszabadulást néhány évtized múltán. Ehhez azonban hinniük, „égre nézniük” kellett!

Az evangéliumban arról hallottunk, hogy az ember Istenbe vetett bizalma, reménye nem alaptalan. Jézus, az emberré lett Isten számára nem közömbösek az ember problémái, kisebb-nagyobb bajai. Mária segítséget kér fiától, mikor látja, hogy a lakodalmas háznak elfogyott a bora. Noha Jézus szinte elutasítólag reagál – „Még nem jött el az én óráim!” – Mária mégis felszólítja a szolgákat: „Tegyétek, amit mond!” Ő tudja, hogy Jézus nem marad érzéketlen, segíteni fog. Nem véletlen az sem, hogy Jézus első csodája éppen egy mennyegzős lakomán történik, s éppen a víz borrá változtatása. A lakoma képével írja le Jézus legtöbbször az Isten Országát, az ember végső célját, a hazaérkezést, az örök boldogságot. A bor pedig az öröm jelképe az Ókortól napjainkig. Isten számára a legfontosabb gyermekei öröme, tökéletes boldogsága. Ezt akarja megadni, és meg is tudja adni mindazoknak, akik nem veszítik el a hitüket, fel tudnak pillantani az égre a legsötétebb mélységből is.